

listy do neba

ROMÁN

LISA WINGATEOVÁ

listy
do neba

LISA WINGATEOVÁ

listy
do neba

ROMÁN

i527.net
vydavatelstvo

Copyright © 2013 by Lisa Wingate

Originally published in the U.S.A under the title:
Prayer Box, by Lisa Wingate

Slovak edition © 2014 by i527.net
with permission of Tyndale House Publishers, Inc. All rights reserved

Translation © Mgr. Zuzana Vengliková

ISBN 978-80-971448-6-9

ODPORÚČANIA

„Žasnem nad talentom Lisy Wingateovej. Jej román ma hlboko zasiahol a obrátil môj zrak k nebu. Kniha *Listy do neba* je ukázkou spisovateľského majstrovstva autorky.“

— DEBBIE MACOMBEROVÁ, úspešná spisovateľka

„*Listy do neba* je doteraz najlepším dielom Lisy Wingateovej. Je to okúzľujúca kniha, ktorá v sebe ukrýva oveľa viac než len rozprávanie o nádeji a uzdravení. Tandin príbeh ponúka čarovný pohľad na uzdravenie rodinných vzťahov. Čitateľa chytí za srdce a zanechá v ňom pocit, že bez ohľadu na svoju minulosť sa môže nechať uniesť riekou milosti. Príbeh zároveň dokazuje, že každý z nás sa jedného dňa bude skutočne môcť vrátiť domov.“

— KAREN WHITEOVÁ, úspešná autorka knihy *The Time Between*

„Lisa Wingateová píše s ľahkosťou, krásou a celým srdcom.“

— SARAH GIOVÁ, autorka knihy *The Last Camellia*

„Nežne a zručne utkaný príbeh viery a uzdravujúcej sily lásky, ktorý často nachádzame tam, kde by sme ho vôbec nečakali.“

— CHARLES MARTIN, autor knihy *Unwritten*

„Lisa Wingateová je veľmi talentovaná rozprávačka. Jej romány – a to platí najviac práve o knihe *Listy do neba* – vás očaria a naplnia hlbokým pokojom. Príbeh Tandinej nezvyčajnej cesty uzdravenia a nádeje na ostrove Hatteras je natoľko napínavý, že ho nedokážete odložiť, kým ho celý neprečítate.“

— BETH WEBBOVÁ-HARTOVÁ, autorka knihy *Moon Over Edisto*

„Tajomstvá minulosti prekvapivo vyjdú na povrch a spôsobia premenu. *Listy do neba* je krásne napísaný príbeh, ktorý si uchováte v srdci dlho potom, čo obrátite poslednú stranu.“

— AMY HILLOVÁ-HEARTHOVÁ, autorka knihy *Having Our Say: The Delany Sisters' First 100 Years*

„Lisa Wingateová vie narábať so slovami, jej svieža próza oživuje každú stránku knihy.“

— DARIEN GEEOVÁ, svetoznáma autorka románu
The Avalon Ladies Scrapbooking Society

„*Listy do neba* je nádherný lyrický príbeh dvoch žien hľadajúcich pokoj, harmóniu a zmysel života. Lisa Wingateová vpletá do ich bolesti nite nádeje a pravdy. Jej román pripomína, že nikdy nie sme sami, pretože Boh je pri nás.“

— RACHEL HAUCKOVÁ, autorka kníh *Once Upon a Prince*
a *The Wedding Dress*

„*Listy do neba* je stará dobrá Lisa Wingateová – ale na steroidoch! V knihe sa staré modlitby prebudia k životu a hlavná hrdinka, ktorá ani zďaleka nie je bez chýb, si získa každé srdce.“

— SHELLIE RUSHINGOVÁ-TOMLINSONOVÁ,
autorka románu *Sue Ellen's Girl Ain't Fat, She Just Weighs Heavy!*

„Kniha *Listy do neba* ma zaujala od prvej strany. Čitateľa do deja vťahuje Lisin rodený rozprávačský talent. V napätí som čakala na vyvrcholenie príbehu, no potom mi bolo ľúto, že už skončil.“

— z článku Bonnie Mullensovej uverejnenom
v novinách *The McGregor Mirror*

„Lisa Wingateová vie udržať pozornosť čitateľa a pozdvihnúť jeho srdce slovami. Tento román vás podnieti k tomu, aby ste sa modlili s perom v ruke.“

— RACHEL OLSENOVÁ, autorka knihy *It's No Secret* a spoluautorka *My One Word: Change Your Life With Just One Word*

„*Listy do neba* je podmanivým príbehom o tichých vodách milosti, ktoré pretekajú našimi životmi, vyvierajú na najneočakávanejších miestach a pri-nášajú pokoj tam, kde bol strach a smútok.“

— GLENN DROMGOOLE, spisovateľ a novinár

Pri citovaní Biblie sme vychádzali zo slovenského ekumenického prekladu, ktorý vydala Slovenská biblická spoločnosť v roku 2008.

Táto kniha je dielom autorkinej fantázie. Všetky reálne postavy, udalosti, organizácie a podniky sú použité vo fiktívnych súvislostiach. Ostatné časti románu sú vymyslené.

*Dvom roztomilým chlapcom,
z ktorých sa stali úžasní muži.*

*Keby som mohla,
znovu by som stála vedľa vašich postielok
a pobožkala vás na čelo.*

*Keďže v tomto veku by to už vyzeralo čudne,
uspokojím sa s tým, že vám bozk pošlem
prostredníctvom slov na papieri.*

*Nech by vás prúdy života odniesli kamkoľvek,
vedzte, že mamka vás bude
vždy ľúbiť.*

POĎAKOVANIE

KEBY TÁTO KNIHA BOLA LOĎOU, mala by veľmi rozmanitú posádku. Z hĺbky srdca chcem poďakovať každému, kto bol jej súčasťou a dúfam, že na nikoho nezabudnem. Predovšetkým ďakujem svojmu vzácnemu priateľovi Edovi Stevensovi za to, že mi navrhol príbeh situovať práve na Outer Banks. Poskytol mi toľko fotografií a informácií, že som jeho nápadu nemohla odolať. Ďakujem aj Shannone a Wickovi, že nášmu výskumnému tímu otvorili dvere svojho krásneho domčeka na Outer Banks. Bol to pre nás vzácny dar. Kiežby mal každý možnosť poprechádzať sa po pobreží Outer Banks!

Ďakujem členkám svojho výskumného tímu Sharon Mannionovej a Terese Lomanovej. Lepšie spolupracovníčky a priateľky, ktoré by mi pomohli zachytiť atmosféru mesta a prechádzali by sa so mnou po pláži, som si už ani nemohla priať! Svedčí o tom 5 000 fotografií a obrovská škatuľa mušiel. Bol to fantastický výlet! Veľká vďaka patrí mojej úžasnej tete Sandy. Ako slovami vyjadriť, čo všetko si urobila pre túto knihu? Bez teba by neexistovalo Sandino Mušličkovo. Ďakujem, že si mi venovala svoj čas, talent a dokonca aj meno. Ďakujem všetkým obyvateľom Outer Banks, od majiteľov obchodíkov až po zamestnancov národného parku, ktorí nám počas

nášho pobytu pomáhali. Pri najbližšej návšteve vás všetkých vyobímam. Ďakujem, že ste boli ochotní odpovedať na všetky naše otázky a prijali ste nás so srdečnosťou, ktorou je pobrežie Outer Banks dobre známe. Ešte nikde som sa nestretla s priateľskejšími ľuďmi.

Vďaka patrí samozrejme aj mojim korektorom. Teta Sandy, odpúšťa-me ti, že si si pri čítaní záverečnej scény rukou stisla srdce a vystrašila nás na smrť. Vzala si mi tým rok života, ale vytvorila si nezabudnuteľný okamih... a inšpirovala si ma k napísaniu novely *The Sea Glass Sisters*. Žasnem nad tým, ako všetko nakoniec do seba zapadlo!

Ďakujem aj svojej rodine, ktorá je pre mňa veľkým požehnaním. Vďaka za vašu pomoc a povzbudenie pri mojich literárnych počinoch. Vaša láska je prúdom, ktorý poháňa moju loďku. Bez vás by sa túlala svetom úplne stratená.

Ak je láska rodiny prúdom poháňajúcim prácu spisovateľa, tak členovia vydavateľského tímu sú lodníkmi, ktorí sa šplhajú po stožiaroch, aby napli plachty a dechtom natierajú presakujúce miesta v trupe lode. Pri písaní tejto knihy som mala tú česť spolupracovať s neuveriteľne zanietеныm, skúseným a usilovným tímom. Ďakujem všetkým členom skupiny Rona Beersa, ktorí sa nielen dobre postarali o tento projekt, ale ma aj osobne povzbudili. Nedokážem ani slovami vyjadriť, čo pre mňa znamená, že som na palube mohla mať takú usilovnú posádku. Maggie Roweová, zo srdca ti ďakujem, že si nám otvorila svoj nádherný dom, aby sme v ňom mohli nafotiť obálku a natočiť upútavku. Som nesmierne zaviazaná aj Karen Watsonovej, Jan Stobovej, Sarah Masonovej, Shaine Turnerovej a Babette Reaovej za to, že verili tejto knihe a venovali jej hodiny času. Výborne sa mi s vami spolupracovalo. Ani na okamih som nepochybovala o tom, že pre moju plavbu ste tou najlepšou posádkou.

Vďaka patrí aj členom dizajnovému a marketingovému tímu z vydavateľstva Tyndale, ktorí prinášajú knihy do rúk čitateľom. Ďakujem, že ste loďku knihy *Listy do neba* viedli do ďalekých vôd tak nežne a nadšene. Úprimne chcem poďakovať svojej agentke Claudii Crossovej, že je so mnou na palube a už dlhé roky mi pomáha kormidlovať túto loď.

Nakoniec chcem vyjadriť vďaka čitateľom, knihovníkom a kníhkupcom, vrátane skvelých dám z literárnej spoločnosti McGregor Tierra

Literary Society, ktoré si knihu prečítali vopred, aby o nej mohli diskutovať počas jej slávnostného uvedenia na trh. Znamenáte pre mňa veľmi veľa. Vaše povzbudivé slová sú neoceniteľné. Bez tých z vás, ktorí radi čítate knihy a odporúčate ich ďalším, by moje loďky smerovali do neobývaných svetov alebo len tak trčali na pláži. Tým nechcem povedať, že ležať na pláži je zlé; je však oveľa lepšie, keď sú tam aj vaši priatelia. Ďakujem za vašu dlhoročnú podporu.

Po úprimných slovách vďaky, ktoré patria tým, čo sa so mnou plavili na tejto lodi, chcem na záver povedať to najdôležitejšie: Najväčšia vďaka patrí tebe, Stvoriteľ oceánu. Ty si skutočne Bohom vetra, prílivu a odlivu. Ďakujem Ti za vietor v mojich plachtách a prúdy, ktoré ma zanesli v ústrety ďalšiemu príbehu.

1. KAPITOLA

KEĎ PRÍDU PROBLÉMY, myseľ sa mi vždy zatúla do Rodanthe. Spomienka na ten dokonalý deň ma prikryje ako deka, ako vyšúchaná prikrývka z piesku a oblohy, ktorej vlákna praním postupne zmäkli. Zabalím sa do nej a predstavím si dom na pobreží: je vystavený vetru a slnku, drevené šindle sotva držia na streche, z času na čas sklznú na zem ako šupiny z akéhosi mýtického morského tvora, ktorý uviazol na brehu. Nad hlavou mi už iba na jednom klinci visí okenica, pohojdáva sa sem a tam vo vánku a chráni nepoškodené okno na treťom poschodí. Čajky prilietajú a odlietajú. Pristávajú na soľou pofíkaných trámoch a hľadajú zdochliny, ktoré po sebe zanechala búrka.

O mnoho rokov neskôr, keď dom opravili, istá produkčná spoločnosť v ňom natočila film. Milostný príbeh.

Pre mňa však príbeh toho domu v Rodanthe bude vždy príbehom o mojom dedkovi. O bezpečnom dni, ktorý sme tam spolu prežili.

Keď dosť dlho žmúrim do slnka odrážajúceho sa od vodnej hladiny, vidím ho aj dnes. Je ako tieň, zhrbený v montérkach a starej kockovanej košeli s perletovými cvočkami. Podpätky na vynosených pracovných topánkach visia vo vzduchu, keď balansuje na stropnom tráme na treťom poschodí a odhaduje škody. Zratúva, koľko bude majiteľov stáť oprava domu.

Hľadá čosi na opasku. O chvíľu na mňa zavolá, aby som mu podala to, čo nenájde. *Tandi, prines mi ten modrý meter.* Alebo: *Tandi Jo, potrebujem, aby si mi z auta doniesla zelenú vodováhu...* Z kufrika na náradie vylovím, čo potrebuje a bežím za ním na poschodie – malé hnedovlasé dievčatko, ktoré chce, aby mal dedko z neho radosť a dúfa, že keď už bude hore pri ňom, dozvie sa nejaký príbeh. Tu, na mieste, kde vyrástol, sype príbehy ako z rukáva. Chce, aby som spoznala ostrovy na Outer Banks a ja im dychtivo túžim porozumieť. Chcem poznať každý detail. Každý príbeh. Každý kúsok rodiny, od ktorej moja matka úplne závisela a zároveň s ňou viedla vojnu.

Napriek škodám, ktoré napáchala búrka, je toto miesto rajom. Keď sme tu, otec sa s nami rozpráva, matka si spieva a všade konečne vládne pokoj. Deň za dňom, celé týždne. Bývame v chátrajúcom kempe pre obytné privesy, ktorý pochádza snáď ešte zo šesťdesiatych rokov. Dedko dohadzuje otcovi prácu na stavbách. Nikto netrieska dverami ani nimi neodchádza. Toto miesto je čarovné. Viem to.

Keď dedko odhadol závažnosť škôd na dome na pláži, prešli sme sa po Rodanthe. Držal ma za ruku drsnou dlaňou. Prsty hrčovité ako naplavené drevo sľubovali, že všetko zlomené možno napraviť. Míňali sme domy, ktoré práve opravovali a kopy premočeného nábytku a trosiek. Prešli sme okolo starej záchranárskej stanice, pred ktorou Armáda spásy vydávala teplé obedy.

Pred zadebným obchodom na mňa žmurkol gitarista bez trička s plavými dredmi. Ako plaché dvanásťročné dievčatko som odvrátila pohľad a začervenala sa. Potom som sa odvážila ešte raz naňho pozrieť a telom mi prebehla zvláštna elektrina. Muž udieral do strún, ošklbanou teniskou podupkával po surfe do rytmu a slová piesne viac recitoval, než spieval:

*Nech smelo zvony zunia
a spievajú tí, čo blúdia.
Aj v dokonalej mušli tma vládne
Len cez praskliny sa svetlo dnu vkradne...*

Na slová jeho piesne som úplne zabudla.

Až teraz sa mi vynorili z pamäti. Ako som tak stála na verande Ioly Anne Pooleovej, spomenula som si nielen na gitaristu, ale aj na dedkovu silnú ruku, v ktorej držal moju dlaň. V tej chvíli sa ma zmocnilo tušenie, nepopierateľný pocit, že v dome sa stalo niečo strašné.

Opatrne som potlačila dvere, vpustila dovnútra pásik ranného slnka a závan morského vánku prichádzajúceho od zátoky Pamlico Sound. Vchod bol starý a mal vysoký strop. Steny pokrývali biele obdĺžnikové panely lemované zlatým prúžkom. Čerstvý vánok, ktorý sa tieňom vyhýbal potichu ako myška, bol príliš slabý na to, aby vytlačil ťažký zatuchnutý vzduch. Pach zabudnutého miesta. Intuícia mi našepkávala, čo tam nájdem. Na ten pocit, keď vstúpite do dverí a zrazu jednoducho viete, že smrť nimi prešla pred vami, sa len tak nezabúda.

Otáľala som vojsť. Rozum produkoval rôzne alternatívy, ktoré sa zmenili na bláznivú naháňačku myšlienok. *Zavri dvere. Zavolaj políciu alebo... niekoho. Nech sa o to postará niekto iný.*

Nemala si sa dotknúť kľúčky – teraz na nej budú tvoje odtlačky. Čo ak tá polícia začne podozrievať, že si jej niečo urobila? Často sa stáva, že obvinia aj nevinných ľudí. Najmä ak sú v meste noví. Presne ako ty: objavila si sa tu sčista-jasna a snažíš sa zapadnúť...

Čo ak si ľudia pomyslia, že mi šlo o jej peniaze? Že som sa pokúsila okradnúť ju o cennosti alebo nájsť skrýšu plnú bankoviek? Čo ak tu bol zlodej? To sa stáva aj na idylických miestach, ako je ostrov Hatteras. Veľké dovolenkové vily sú momentálne prázdne a miestni chuligáni hľadali ľahký spôsob, ako prísť k peniazom. Čo ak sa sem niekto vlámal, pretože si myslel, že dom je opustený, a keď prišiel na to, že sa mýlil, bolo už neskoro? Čo ak práve poškodujem dôkazy?

Tandi Jo, niekedy sa správaš, akoby ti chýbala polovica mozgu. Hlas v mojej hlave znel ako teta Marney – ostro, podráždene a so silným texaským

prízvukom, aký mali všetci príbuzní z otcovej strany. Teta nestrpela, keď som popúšťala uzdu fantázií.

„Pani Pooleová?“ Strčila som hlavu do pootvorených dverí a snažila sa vidieť čo najviac bez toho, aby som sa niečoho dotkla. „Iola Anne Pooleová? Ste dnu? Tu je Tandi Reeseová. Z domčeka, ktorý ste mi prenajali... Počujete ma?“

Opäť ticho.

Vír na verande roztočil minuloročné borovicové ihličie a suché dubové lístie. Pred očami mi poskakovali pramienky vlasov, do ktorých sa mi zamotali myšlienky. Na okne zdobenom vitrážou sa rozlieval môj odraz – splývavé hnedé vlasy, nervózne modré oči, pery jemne pootvorené, neisté.

Čo teraz? Ako len ľuďom vysvetlím, že mi trvalo celé dni, kým som si všimla, že vo veľkom viktoriánskom dome Ioly Pooleovej sa nerozsvecujú svetlá a večer, keď sa schladilo, nehučí kúrenie? Bývala som od nej sotva štyridsať metrov. Ako to, že som si nič nevšimla?

Možno spí – šla si na chvíľu zdriemnuť – a keď vojdem dnu, vystraším ju na smrť. Z toho, čo som si zatiaľ všimla, bolo zjavné, že moja domáca bola veľmi uzavretá. Okrem nákupov, ktoré jej pravidelne prinášali a zásielok doručovaných kuriéromi z UPS a FedExu, boli jedinými známkami života v dome svetlá a klimatizácia. Odkedy sme s deťmi dokvitli do mesta s prázdnu nádržou a žiadnym plánom, videla som Iolu iba raz alebo dvakrát. Dorazili sme na posledný kúsok zeme, za ktorým sa už rozprestieral iba Atlantický oceán. Ďalej sme sa už od Dallasu a Trammela Clarkea dostať nemohli. Až kým sme neprekročili hranice Severnej Karolíny, nevedomovala som si, kam ideme alebo prečo. Hľadala som len úkryt.

Po štyroch dňoch na Hatterase som si uvedomila, že už nemôžeme dlhšie prespávať v aute v kempu. Ľudia na ostrove sú všímaví. Keď mi realitná makléřka ponúkla prenájom domu za lacný peniaz, napadlo mi, že je to osud. Strechu nad hlavou sme potrebovali viac než čokoľvek iné.

Odkedy sme sa do domčeka nastahovali, prešlo šesť týždňov. Teraz bol apríl. S nájomným som meškala už dva týždne, preto posledná osoba, ktorej som sa chcela ozvať kvôli Iole, bola realitná makléřka Alice Faye Tuckerová.

Dotkla som sa dverí a znovu zavolala do chodby: „Iola Pooleová? Pani Pooleová? Ste doma?“ Na verande sa znovu roztancoval vietor. Vetvičky voskovky pod jeho náporom škrabkali drevené vyrezávané ozdoby, ktoré na tráme držali skôr vďaka popínavému jazmínu než klincom. Plecia sa mi zachveli od strachu, akoby mi po nich niekto prešiel prstom.

„Idem dnu, dobre?“ Pocit, že dom navštívila smrť, bol možno iba výplodom mojej fantázie. Žena pravdepodobne iba zaspala alebo sa zasekla na nejakom úzkom mieste a nevie sa odtiaľ dostať. Pomôžem jej von a prinesiem jej vodu a jedlo alebo čokoľvek, čo bude potrebovať. Možno ani nebudeme musieť volať 911. Záchranárom by to aj tak istý čas trvalo, keďže v dedine nie je ani policajná stanica. Vo Fairhope nebolo nič okrem rybieho trhu, malého prístavu, obchodu, niekoľkých desiatok domov a kostola. Mestečko schované medzi dubmi rastúcimi okolo potoka Mosey Creek sa zjavne za seba nehanbilo. Kotvili tu búrkami vyčerpané rybárske lode a ich majitelia vychovávali svoje potomstvo v soľou ošľahaných domoch. Záchranári by museli prísť z väčšieho mesta – možno z Buxtonu alebo Hatteras Village.

Pre Iolu Anne Pooleovú aj pre mňa bude najlepšie, ak vojdem dnu a zistím, čo sa stalo a či by sa to nedalo nejako utuľtať.

Dvere boli otvorené, takže som cez ne ľahko preklázla. Opatrne som vošla dnu, ničoho sa nedotýkajúc. Dvere som nechala otvorené. Ak budem musieť z domu rýchlo vybehnúť, nechcem mať v ceste prekážky.

Keď som sa ocitla v chodbe, kútikom oka som postrehla akýsi pohyb. Podskočila som, no potom som si uvedomila, že kráčam okolo zasklených fotografií, v ktorých sa odráža moja postava. Cíveli na mňa tváre v sépiových odtieňoch – vojak v uniforme s nápisom *Avery 1917* vyrytým do mosadznej platne. Kučeravé dievčatko na bielom poníkoví. Skupina ľudí stojacich pod dubom, ženy s veľkými klobúkmi, aký mala Kate Winsletová vo filme *Titanic*. Svadobná fotografia z tridsiatych alebo štyridsiatych rokov: šťastný pár uprostred obklopený niekoľkými desiatkami dospelých a dvomi radmi detí sediacich s prekríženými nohami. Bola tou nevestou Iola? Žila v tomto dome niekedy veľká rodina? Kam sa všetci podeli? Pokiaľ viem, Iola Pooleová nemá žiadnych príbuzných, aspoň nie takých, ktorí by ju navštevovali.